

der er mellem Straffebestemmelsen for Rømning i den militære Straffelov og Straffebestemmelsen for Delagtighed i Rømning i den borgerlige Straffelov, men tilføiede, at der jo for Dieblicket ikke var Noget ved den Sag at gjøre, og indrømmede tillige, at Straffebestemmelserne i den borgerlige Lov syntes at være temmelig strenge. Saavidt jeg erindrer, blev dette Forhold allerede gjort til Gjenstand for Omtale for 5 Aar siden, da den militære Straffelov var til Forhandling her i Thinget, og dette har givet mig Anledning til ved Revisionen af den til Forelæggelse i denne Samling at have min Opmærksomhed henvendt paa dette Forhold, men der blev ikke fundet nogen Anledning til at foreslaa en strengere Straf for Rømning end den, der findes i den tidligere militære Lov. En Grund til at have saa streng en Straf i den borgerlige Straffelov for de civile Personer, som forlede Militære til Rømning eller forhjælpe dem dertil, kan vel ogsaa være den, at man der ikke saameget har tænkt paa Forlebselse af Enkeltpersoner til Rømning som paa Forlebselse af hele Afdelinger til at forlade Krigstjenesten. — Vædringsforslagene under Nr. 53, 56, 57, 58, 59 kan jeg tiltræde. — Vædringsforslaget under Nr. 60 til § 94 gaar ud paa en Skærpelse af Straffen, idet der er tilføiet en Minimumsgrænse af Straf, mod hvilken jeg ikke skal fremsætte nogen Indsigelse. — Vædringsforslagene under Nr. 62 og 63 kan jeg tiltræde, hvorimod jeg skal tillade mig at fraraade det høie Thing at vedtage Vædringsforslaget under Nr. 64, idet jeg henholder mig til mine Udtalelser om Vædringsforslagene til § 81. — Vædringsforslagene under Nr. 66, 68, 69, 70 og 71 tiltræder jeg. — Jeg kommer nu til de Vædringsforslag, som ere stillede til § 120 under Nr. 72 a. og b. og Nr. 73. Disse Vædringsforslag have jo været Gjenstand for Omtale af flere ærede Medlemmer i Aften, og jeg skal tillade mig en Bemærkning om den Udtalelse, vi hørte af det ærede Medlem, der sidst havde Ordet (Rimestad), nemlig den, at han havde opfattet Paragrafens Bestemmelser og det første til den knyttede Vædringsforslag saaledes, at vedkommende Afdelingschef kunde befale de ved Afdelingen staaende Personer at vise den paagjældende Overmand, naar han var civil klædt, den Hæder, Respekt, eller hvad man vil kalde det, som her omtales. Jeg tror imidlertid ikke, at man i Almindelighed vil opfatte det saaledes, naar det i Loven er omtalt, at der kun skal vises Overmanden Hæder, naar han er i Uniform. Min Opfattelse staaer i saa Henseende i Modstrid med det ærede Medlems; men det forekommer mig, at det ærede Medlem tilføiede, at, dersom hans Opfattelse ikke var rigtig, vilde han ikke have været med til som Medlem af Udvalget at stille Vædringsforslaget. Jeg tror, at Paragrafen er heldig affattet, saaledes som den er foreslaaet, at „den, som forsætlig eller af Mangel paa pligt-

skyldig Agtpaaivenhed undlader at vise sine Overmand de befalede Tegn paa Hæder, straffes med Fængsel i første Grad“. Det er de til enhver Tid gjældende Bestemmelser, som man skal underkaste sig, og man bør ikke i en Straffelov indsætte Bestemmelser, som høre hjemme i et Tjenestereglement. Jeg skal ikke komme ind paa en Undersøgelse af, hvorvidt den Maade, hvorpaa den militære Respekt af Underordnede lige overfor Jørfatte og Overmand er befalet at skulle vises her i Landet, netop er den rette. Det er vist ærede Medlemmer bekendt, at i de forskjellige Hæere i Europa er der forskjellige Maader, hvorpaa der skal hilses, salutereres, gjøres Hønnør, vises Respekt. Det kommer imidlertid ikke saa meget an derpaa, dette er Noget, som er særegent for enhver Nation, men hvad det kommer an paa, er, at det, der bliver befalet, overholdes. Med Hensyn til, hvilket Udtryk der skal bruges, skal jeg udtale, at jeg skulde være mest stemt for at slutte mig til Mindretallet under Nr. 2, der har stillet Vædringsforslaget under Nr. 73, saaledes at i Paragrafen Ordet „Hæder“ bliver rettet til „Respekt“. Men jeg maa bestemt modsætte mig det Vædringsforslag, som er stillet under Nr. 72 a, jeg kan ikke gaa ind paa, at denne Bestemmelse kommer ind i Straffeloven. Jeg anser det i det Hele taget for urigtigt, at en saadan Bestemmelse bliver vedtagen, ikke alene fordi jeg finder, at den ikke har sin Plads her i Straffeloven, men fordi jeg overhoved anser det for urigtigt, at en saadan Bestemmelse bliver given, og jeg kan i saa Henseende meget vel henholde mig til, hvad der blev udtalt af det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (M. P. Senjen). Jeg veed af Forhandlingerne med Udvalget, at en stor Del Medlemmer her i Thinget vilde finde det lidet ønskeligt, om man ikke kunde faae dette Vædringsforslag vedtaget. Under Forhandlingerne i Udvalget har man gjort mig opmærksom paa, hvilke Uretfærdigheder man kunde komme til at begaa mod Mandskabet, som af Ujædsfæb undlod at hilse en civilklædt Jørfat eller civilklædt Overmand. Man har f. Ex. anført: Der kommer en ny Befalingsmand til en Afdeling fra en fremmed Garnison, man ser ham første Gang, naar han indtræder i sin Plads og overtager sin Kommando, i Uniform, og man møder ham Dagen efter civil, men hans Ansigtstræk have ikke kunnet fæste sig saaledes i Mandskabets Grindring, at det kan kende ham, og da vil den Vedkommende blive straffet, naar han undlader at gjøre Hønnør for denne Befalingsmand. Jeg skal indrømme, at Saadant kan ske, men jeg tror ikke, at, naar det skete, Vedkommende, som havde undladt at gjøre Hønnør, vilde blive straffet; en saadan Fremfærd tillader man sig ikke. En hel anden Sag er det, naar man modvillig undlader at vise den befalede Respekt. Det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (M. P. Senjen)